ואין

מסורת הש"ם

בא א ב מיי׳ פ״ב מהל׳

מוסף רש"י

ולא בערתי ממנו בטמא. דמשמע בין שאני טמא כו' הוא מחודה שלא בערו באש ולא הדליק בו את הנר, ולא הדליק בו את הנר, וכל שכן בטהור, דלא ניתן אלא לאכילה ושתיה ושיכה, ומתילא שמעין מדלא הולרך להתודות על טהור, שמע אפילו מינה הכי קאמר אפילו בשעת הטומאה שלא יכולתי לאוכלו לא נתתיו להדלקה

תום' ישנים

א) וע"כ אית ליה לרבא דיו"ט עשה ול"ח הוא דאי לא הוי אלא ל"ת גרידא אמאי מוקי קרא אמילמא דאיכא ק"יו ולוקמא בנותר או בשאר דליכא ק"ו ח ומיהו אכולהו ק"יו איכא למיפרך שכן נוהגים בנשים כבאנשים נוהגים בנשים כבאנשים תאמר במילה שאינה נוהגת כ"א באנשים ואיכא למימר כ"ח בחנשים וחיכם נחיתה עולת ראיי מוכיח דקריבה לב"ה ביו"ע. 10 וא"ת בפרק ר' אליעור דמילה דבעי למילף מילה שלא בזמנה דלא דחי יו"ט לחזקיה מנותר ולאביי מעולת שבת והיכא בעי למילף הא במילה איכא :ק״ו

קייי. ב) אע"ג דהוקשו כל עריות זה לזה דילמא קרא אמא לאשווינהו ב' כתובים הבאים

רבינו חננאל

תרומה טמאה נ אסור לשורפה, הא מותר. מנלן אמר . כשם שמצוה לשרוף קדשים הפסולים בחול, . כז מצוה לשרוף התרומה ימאת ואמרה שנאמר ואני נתתי לך את משמרת תרומותי בב׳ תרומות הכתוב מדבר. אחת תרומה טהורה ואחת רחמנא בשתיהן נתתי לך, שלך תהא להסקה תחת , תבשילך ליהנות ממנה. ור' יוחנן אמר מהכא לא בערתי ממנו בטמא, יא בעודר ממנו בטמא, מן המעשר ממנו אינו מבעיר בטמא, אבל מבעיר בשמן תרומה שנטמאת. ואקשינן אמאי קא מרבית תרומה להנאה, תרבה קודש תו ההילהנאה, חובה קחש שנטמא שמותר להנות ממנו. ודחינן (האי׳) ק״ו הוא, ומה מעשר הקל (יום) [אם] נטמא אסור בהנאה, קדש החמור לא כ״ש. אי הא כתיב במעשר ממנו, מכלל שיש אחר שמותר ---בהנאה כו'. ומייתינן בק"ו, בתנאו כל המחונים בקיד, הקודש שכן חומר מן התרומה, כי הקודש יש בו חומרא שנעשה פיגול ונותר כי בשר הוא וקובע לו זמן לאכילתו ואם טרר ועשה ווחר. והאוכל עבו נעשה נותו, ההאוכק קודש וטומאתו עליו חייב כרת, והנהנה מן הקודש מביא קרבן מעילה, והוא קרבן לפיכך אסור לאונן, משא"כ בתרומה כי לא תמצא מאילו כולן בתרומה. המצא מאילו כוק בתודמה. אע"פ שהתרומה יש בה מיתה שנאמר ומתו בו כי יחללוהו, והנהנה ממנה משלם אותה וחומשה. ואיז משלם אותורוות משוו, ואין לה פדיון, ואסורה לזרים, מה שאין כן בקודש כי השלמים מותרין לישראל ושילנו ביינו (שאין) (שאין) ואים, ואם (פסלות) יש להן פדיון, ייי, אפ״ה חומרות דקודש נפישי.

א) ר"ל אם נפסלו ע"י מום קודם שחיטה וכ"ה בפירש"י.

הוא דמשני דיו"ט עשה ולא תעשה הוא ואין עשה דוחה לא תעשה ועשה וקשה לר"י דבפ"ק דבילה (דף ח: ושם) משמע א)דאית ליה לרבא דיו"ט עשה ולא תעשה הוא גבי אפר כירהג דפריך סוף סוף יו"ט עשה

ולא תעשה הוא ואין עשה דכיסוי דוחה לא תעשה ועשה אלא אמר רבא כו' ודוחק למימר דהש"ס ניחא ליה למיפרך דיו״ט עשה ולא תעשה הוא דקי"ל כרב אשי אבל רבא אע"ג דלית ליה ליו"ט עשה ולא תעשה מ"מה אין . כיסוי דוחה יו"ט^ו מלבדו ור"י מפרש^ט דאתיא בק"ו מנדרים ונדבות דדחו יו"ט אף על גב שלא נכרתו עליהם י"ג בריתות מילה' לכ"ש"א וקסבר רבא דקריבין ביו"ט וליכא למיפרך מה לנדרים ונדבות שהן לצורך כדפריך בפ' ר' אליעזר דמילה ולחמו קלא:) מה לעומר ושתי הלחם שהן לנורך גבוהיב דהא לאו חובה נינהו ואפילו חטאות ואשמות לא מיקרו לורך גבוה כיון דאי לא חטא לא בעי לאייתינהו ואית ליה לרבא דיום טוב עשה ולא תעשה כדמוכח בבינה להכי אינטריך ק"ו דאי לאו ק"ו לא הוה לריך קרא למיסריג ורבא לא קאי אשריפת קדשים ד אלא הש״ם מייתי משום דמינה נמי שמעינן דאין שריפת קדשים דוחה יו"ט:

יו"ם עשה בו'. ול"ת הנך למורלי דלעיל דסברי דיו"ט לא תעשה גרידא^{טז}

נילף מהכא דלא דחי עשה את ל"ת וכי האי גוונא פריך בפ"ק דיבמות (דף ו.) ושמא מיכן לא נילף ^{דו} לפי שיכול לעשות אחר יו"ט ^{דח} [ת"י]: הא בחול שפיר דמי מ"מ כו'. תיתה מהיכא תיתי דתרומה טמאה

בק"ו דהא בלאו ק"ו נמי אתיאא דאתי עשה ודחי לא תעשהב ורב אשי

עשה והוה ליה שיום מוב עשה ולא תעשה ואין עשה דוחה את לא תעשה ועשה ביום מוב הוא דאסיר הא בחול שפיר דמי מ"ם אמר רב כשם שמצוה לשרוף הקדשים שנטמאו יכך מצוה לשרוף את התרומה שנטמאת ואמרה תורה בשעת ביעורה תיהני ממנה היכן אמרה תורה מדרב נחמן מדאמר רב נחמן אמר רבה בר אבוה אמר קרא יואני הנה נתתי לך את משמרת תרומותי סיבשתי תרומות הכתוב מדבר אחת תרומה מהורה ואחת תרומה ממאה ואמר רחמנא לך שלך תהא להסיקה תחת תבשילך ואיבעית אימא מדרבי אבהו דאמר הרבי אבהו א"ר יוחנן יולא בערתי ממנו בממא ממנו אי אתה מבעיר אבל אתה מבעיר שמן של תרומה שנממאת ואימא ממנו אי אתה מבעיר אבל אתה מבעיר שמן של קדש שנממא לאו קל וחומר הוא ימה מעשר הקל אמרה תורה לא בערתי ממנו בממא קדש חמור לא כ"ש א"ה תרומה גמי לימא ק"ו הוא הא כתיב ממנו ומה ראית מסתברא קדש לא ממעימנא שכן סימן פנ"ק עכ"ם פיגול נותר קרבן מעילה וכרת אסור לאונן אדרבה תרומה לא ממעימנא שכן מחפ"ז סימן מיתה חומש

אסורה בהנאה דבעי מ"ט"ט אי ממעשר הקל כדמשמע בסמוך איכא ויש דמוקמי לה בחומשין דחומשא ולא נהירא דהא רבינן ביה למיפרך מה למעשר שכן הד"ס ט"ב כדפריך בהערל (יבמות דף עד:) חומש דחומש בהקדש בפרק הזהב (בבא מליעא דף נד:): ואין

וליכא למימר דהוה אסרינן ליה משום דאיקרי קדש דכתיב (ויקרא כב) ונתן לכהן את הקדש או משום דהוקשה לקדשים כדאמר במעילה בפרק הנהנה (דף ימ.) דקדש אקשי רחמנא למרומה וקדש גופיה אסור בהנאה כשניטמא אפילו אותו קדשר שהיה מותר בהנאה קודם כמו שלמים נפקא לן שפיר מק"ו דמעשר או מהיקשא דמעשר כדאמר בפרק כל שעה (פסחים דף כד.) דא"כבא מאי פריך ומה ראית ואימא ממנו אתא למעוטי קדש ולא תרומה ואם נמעט קדש מהיכא חיחי איסור תרומה וי"ל דהוה גמרינן חרומה מדאיחקש לבכורים ובכורים למעשר כדאמרינן בהערל (יבמוח דף עג:) ולקמן לא סמיך אק"ובב אלא אהיקשא^{בג} סמיך ומיהו קדש אתי שפיר בק"ו ממעשר כדאמרי" בפ" כל שעה (פסמים דף כד.) וליכא למיפרך שכן הד"ס ט"ב דכולהו איתנהו בקדש בר מוידוי ואר"ת דמוידוי לא שייך למיפרך דלא שייך וידוי גבי קדש אבל בתרומה שייך דהא אגב מעשר מתודה נמי אתרומה כדאמר שוגם נתתיו ללוי זו תרומה ואין לה וידוי בפני עצמה °וא״ת אכתי היכי יליף בק״ו קדש ממעשר הא איכא למיפרך מה למעשר שכן טעון כסף צורה כדפריך בפרק בתרא דמכות (דף ד:) ואור"י דלא שייך האי פירכא אלא דוקא גבי חוץ לחומה כדהמם דבעי למילף דאוכל חודה או שלמים חוץ לחומה דלוקה ממעשר ואם תאמר הכא אסרינן הסקה והדלקה באיסורי הנאה ל וערלה דאסורה בהנאה ושרי ליהנות בשעת ביעור כדאמר בפרק כל שעה (פסחים מ:) ולא משכח התם עלים לרבנן דאסורים אלא בשרשיפא^{בה} ולריך לדחות ולומר דשמן ובשר ותבואה חשיבי בעין טפי בשעת היסק מעלים: כך אתה מצווה דשרוף את התרומה. פי׳ בקונטרס משום דלא לימי בה לידי מקלה לפי טעם זה נראה דלאו דוקא שריפה אלא ה״ה שאר ביעור^{כו} וכ״פ בהדיא באלו עוברין^{כו} ול״נ דבסוף תמורה (דף לג:) קתני תרומה טמאה בהדי הנשרפין וקתני התם הנשרפין לא יקברו ע״כ נראה^{בח} דשריפה דוקא משום דדמיא לקדש^{בט ∞}ומדרבנן א״נ מדאורייחא^ר מדאיקרי קדש^{רא} ואם מאמר דאמר בספ״ק דפסחים (דף כ:) גבי תרומה טמאה שתעשה זילוף הא תנן בתמורה הראוי לקבורה קבורה פירוש כגון משקין ויש לומר דלא קאי אלא אערלה וכלאי הכרם ולא אתרומה דשריא בהנאהים: אחת תרומה שמאה ואחת תרומה שהורה. ואף על גב דדריש רבי אליעזר (בכורום דף לד. ושם) אחת תרומה טהורה ואחת תלויה^{דב} יניחנה במקום המולנע ולא במקום התורפה דאסור לגרום לה טומאה^{דג} התם דריש משמרת תרומותי משמע שתי תרומות לריכות שימור דהיינו טהורה ותלויה לד והכא דריש מלך לה: שבן פנקעב"ם. תימה דמלי לאחשובי נמי דחמירי קדשים מתרומה בהא העריב שמשו אוכל בתרומה הביא כפרתו אוכל בקדשים י: בגוד. היינו חישב לאוכלו חוץ למקומו ובכלל זה הוי אוכל חוץ לחומה דלוקה בקדשים ונותר היינו חישב לאוכלו חוץ לזמנו והוי נותר בכלל זה והוי האי פיגול ונותר כי ההוא דאם עון פיגול הוא הרי כבר נאמר לא יחשב ואם עון נותר כו' (פסמים דף מו:) ולא כמו פיגול שבכל הש"ס דקרי פיגול דמישב לאוכלו חוץ לומנו דהיינו נותר דהכת: ברת. שאינו מגיע לששים שנה שהוא מיתת כל אדם כדמשמע בשילהי מ״ק ,דף כת. ושם) דאמר התם רב יוסף כי הוה בר שימין שנין עבד יומא טבא לרבנן אמר השתא נפקי לי מכרת א"ל אביי נהי דנפק מר מכרת דשני מכרת דיומי מי נפק מר פירוש כדאמר התם מת ביום א' מיתה של זעם שנים מיתה של בהלה שלשה מיתה של כרת ומיתה בידי שמים אין לה זמן קבוע אלא שמת בשביל עון זה אפי' אין בידו עון אחר ואפי׳ למ״ד (לקמן דף יה) יש מיתה בלא חטא בשביל עון זה יקצרו ימיו^{דו} ומיהו בירושל׳⁶ קאמר דכרת אינו מגיע לחמשים ומפיק לה מאל תכריתו את שבט הקהתי וגו׳^{דו} וזאת עשו להם וחיו פי׳ אמרה תורה עשו להם תקנה שלא ימותו בעבודתן קודם חמשים וכתיב אל תכריתו משמע כרת היינו שמת קודם חמישים ומיתה האמורה בתורה דקאמר התם היינו שמת עד ששים דכתיב במדבר הזה יתמו ושם ימוחו ולא נגזרה גזירה אלא על בני עשרים שימוחו קודם ארבעים^{רח} וקרי לה מיתה אבל זרעו אומר ריב״א דאין בכרת אלא בהנהו דכתיב בהו ערירי ואין נראה לר"ת דהא בפרק הבא על יבמתו (יבמות דף נה.) קאמר ערירי דכתב רחמנא גבי דודתו למה לי לכדרבא כו' ואי אין זרעו נכרת אלא דוקא בהנהו דכתיב ערירילט ב)מאי קבעי והא דלא קאמר במועד קטן (דף כח. ושם) נהי דנפק מר מכרת דשני מכרת דבני מי נפק מר התם מיירי כשאין לו בנים קטנים ודוקא קטנים נענשים בעון אביהם ולא גדולים כדמשמע בפירקין (דף לב:) ומיהו קשה דבתורת כהנים ממעט אשת אח מן האם מכרת מדכתיב אשת אחיו" נדה היא מה נדה יש לה היתר^{מא} אף אשת אח דיש לה היתר^{מב} דהיינו מן האב^{מג} דשריא כשאין לה בניס^{מד} ובכולי הש"ס משמע דיש בה כרת כמו בשאר עריות דהא מני לה גבי חמש עשרה נשים פוטרות לרותיהן ולפירוש ריב"א אתי שפיר דתלינן לתימר דתמעט לה מערירימה ואין להאריך נוש"ע מוספות יבמות ב: ד"ה אשתן:

עשה הוא. דמשמע שבות בו: ואין עשה. דבאש תשרופו דוחה יו"ט דהוא לא תעשה ועשה ואע"ג דהדלקת נר ביו"ט מלאכה המותרת היא הואיל והבערת שאר קדשים שאין נהנין מהן נאסרין גם זו לא ילא מן הכלל: הא בחול שפיר דמי. לאיתהנויי מינה: מצוה לשרוף

את התרומה שנטמאת. דדמיא לקדש ועוד משום תקלה: לא בערתי ממנו. במעשר שני כתיב: בטמח. בין שחני טמח בין שהוח טמח: קדש לח ממעיטנא. מהך חומרא: שכן. יש בו חומרי פנקעכ"ם וראוי גם לזו. חייבין עליו משום פיגול שחט על מנת לאכול חוץ לזמנו ואכל אפילו בזמנו. ומשום נותר חוך לזמנו ממש ולא חשב מתחלה. וקרוי קרבן. ויש בו מעילה ואף על גב שקדש "(הנותר) לאכילת כהנים אין בהן מעילה מ"מ תורת מעילה שייכא ביה אם הדשי קדשים הן יש בהן מעילה לפני זריקה לכל הנהנה מהן ואם קדשים קלים הן יש מעילה באימוריהן לאחר זריקת דמים לאפוקי תרומה דלית בה כלל: וכרת. לאוכלה בטומאת הגוף ותרומה במיתה בידי שמים ימיו נקלרים אבל אינו הולך ערירי: אסור לאונן. ק"ו ממעשר אבל תרומה מותרת לאונן ביבמות בפרק הערל (דף ע:) זר זרף ב' פעמים זרות חמרתי לך ולא אנינות. אונן כל זמן שלא נקבר מתו: מחפ"ז. מיתה בידי שמים לזר האוכלה או כהן טמא. וחומש לזר האוכלה בשוגג דכתיב (ויקרא כב) כי יאכל קדש בשגגה ויסף חמישיתו עליו אבל קדש משעה שיש היתר לכהנים כתרומה ויצא מידי מעילה שוב אין חומש בשגגת אכילתו.

א) ובילה ח:ז. ב) ממורה לג:. ל) [ביצה מ:], בל) ממורה לג:,
 ע"ש, ד) [בימות שע"ש, ד) [בימות שע"ש, ד) [בימות שם ולקתן
 (ב], ה) 'בימות שג:,
 (בסקחים כד.], 1) צ"ל,
 (במשלם שני פ"ה מ"ין,
 (במשלם שני פ"ה מ"ין,
 (די לחוץ, בל) [בימות עג:
 ל"ד לחוץ, בל) [בימות עג:
 ל"ד לחוץ, בל) [בימות עג:
 ל"ל מחוכר כפורים לא חשיב משוחת כפורים לא חשיב משוחת כפורים לא חשיב משוחת בה"ף של נוכחל נפתא לע מעתא נופא נפתא לג דמהאי טעמא גופא נפקא לן וכו׳ן, () פ״ב דבכורים,

תורה אור השלם

ו וידבר יי אל אהרו ואני יִשְׂרָאַל לְךְּ נְתַתִּים לְמָשְׁחָה הָנה נְתַתִּי לְכָל קָּדְשֵׁי בְנֵי יִשְׂרָאַל לְךָּ נְתַתִּים לְמָשְׁחָה יִשְׂרָאַל לְךָּ נְתַתִּים לְמָשְׁחָה ולבניר לחק עולם:

במדבר יה ח 2 לא אָבַלְתִּי בְאנִי מִמֶּנּנּ וְלֹא בָעַרְתִּי מִמֶּנּנּ בְּטְמֵא וְלֹא בָעַרְתִּי מִמֶּננּ לְמַת שָׁמִעְתִּי בְּקוֹל יְיִ אֱלֹדְיִי עָשִׁיתִי בְּכֹל אֲשָׁר צויתָנִי.

גליון הש"ם

תום' ד"ה הא בחול וכו' 'א"ת אכתי היכי יליף ומם דיה הא בחוד וכר וא"ת אכתי היכי יליף בק"ו. עיין זכחים קל ע"ל מוס' ד"ה ומה מעשר: שם ד"ה כך אתה מצווה וכו' ומדרבנן אי נמי מדאוריי' מדאיקרי קדש. עיין פסחים פ"צ ע"צ חוס' ד"ה אצל נטמא וצ"ע:

מוסף תוספות

א. הריא דחיא יו״ט. מוס׳ סרא״ש. דהו״ל מילה עשה וי"ט ל"ת. כענ"ח, ב. כל כמה דלא ידעינן דיו"ט עשה ול"ת הוא. תוסי הלח"ע. ג. מן המוכן, דקאמר התם דאע"ג . רעביד כתישה אתי עשה דכיסוי ודחי ל״ת דיו״ט. מוס׳ הרל״ש. T. אליבא מופ' הלח"ש. ו. אליבא דהלכתא. מופ' הלח"ש. ה. ס"ל מטעמא אחרינא. מופ' הלח"ש. ו. כדדריש הכא. מופ' הלח"ש. הכא. מוס' הלח"ק. 1. ומש"ה הוצרך לתרץ אפר כירה מוכן לודאי וכרי. מוס' הלח"ש. ח. כגון כיסוי הדם או שריפת קדשים דלא לידחי יו"ט . אבל מילה החמורה דחייא יו"ט. לכך הנכון לפרש דרבא ס"ל דיו"ט עשה דרבא ס"ל דיו"ט עשה ול"ת כסברא דהתם, דכי אצטריך 'לבדו', למעוטי מילה שהיא חמורה. ריטנ״6. ט. ורבא ידע שפיר רטני"מ. 10. ורבא ידע שפיר דיו"ט עשה הוא. מוס' הלח"ם. י. שנכרתו עליה י"ג בריתות. לתנ"ן. י"א. שתרחה יו"ט. לתנ"ן. יב. הכא ליכא למיפרן הכי. מוס' הלח"ם. יג. ורב הכי. מוס׳ הכליש. וג. ורב אשי סבר נדרים וגדבות איני קריבין ביו״ט, הלכך ק״ו ליכא. כמכ״ן, וא״ת כיון דרבא ס״ל דיו״ט עשה ול״ת הוא, אמאי עשה ול״ת הוא, אמאי אצטריך לאתויי קרא ד'לבדו'. מוס' הלח"ש. תיפוק לי משום דהו"ל יו"ט עשה ול"ת ולא מצי צטריך ר׳לבדו׳. דחי לי' עשה דשריפת קדשים, י"ל דאה"ג אלא. חי' הכ"ן, ד. ולמילה שלא לוי טלין, יווילנוילוו שלא בזמנה אצטריכא. למנ״ן, 10. בפ״ב דביצה, דאינה נוהגת בנשים, ואינה מצוה נוהגת בנשים, ואינה מצוה עוברת ויש לה תשלומין כל זי, מיהא איכא למפרך מה לעולת ראייה דין הוא שתדחה יו״ט שלא יהא שלחנך מלא ושלחן של רבך ריקן, וכה"ג פריך גבי וודכוח נוזים ונובות בפייב דביצה, ומבינייהו איכא למילף, מאוכל נפש ועולת ראייה. תוס' הלח"ש. טו. דלא הוי עשה, הא

10. רלא הוי עשה, הא

עשה ורחי ל"ת. מוס׳ הלח"ש. "ז. דשאני הכא דאינה מצוה עוברת. מוס׳ הלח"ש. "ח. ולא דמי לכלאים בציצית שאם עבר זמנה בטלה. מוס׳ הלח"ש. "ט. דממונו של כהן הוא. ריטנ"ח. כ. [ש]נטמא אחר זריקה. מוס׳ הלח"ש. "ב. דשאני הכא דאינה מצוה עוברת. מוס׳ הלח"ש. ב. דפי הערל. מוס׳ הלח"ש. ב. בא שובר הבערה לא חשיב להו בעין. מוס׳ הלח"ש. ב. מ. אם היי מפרר וזורה לרוח או מטיל ליום. מוס׳ הלח"ש. ב. בא שובר, בפי"ח. משפע דאי לאו משום ו"יש היי יכול ליותנה לפני לבו. מוס׳ הלח"ש. ב. [בן תורומה הראוי לשריפה. לפני"ח. משפע דאי לאו משום ו"יש היי יכול ליותנה לפני לבו. מוס׳ הלח"ש. ב. [בן תורומה הראוי לשריפה. לפני"ח. משמרת המוס׳ הלח"ש. לא. דיים לחתם מוס׳ הלח"ש. לא. דיים לחתם. לד. דיים לחתם. לא לאילה. מוס׳ הלח"ש. מוס׳ הלח"ש. לל. היילך שישר אטמאה לרבוייה להיותר הנאה [דאתליה לא שייך, דתלויה לאו שלך היא. מוס׳ מתלש. מוס׳ נמל"ש. לו. דילך שיין אטמאה לרבוייה להיותר הנאה ודאויה שלבה מוס׳ מ"ק מת נמתשים. לח. שהלכו במדבר, שימות קודם שיגיע לס׳. מוס׳ הלח"ש. לו. שהיר ראוי לחות אם לא עון זה. מוס׳ הלח"ש. לו. דעבודתם עד נ׳, דכתיב מבן חמשים שנה ישוב מצבא העבודה. מוס׳ מ"ק מת נמתשים. לח. שהלכו במדבר, אוה אומו מאביו או אינו אלא באשת אחיו מאבו או אינו אלא באשת אחיו מאבו האין במה והיי לשתם. ב"ה משת ב"ה מת נת נ. דיף לתם. מוס׳ ממות ב. דיף לתם. מוס׳ נמות ב. דיף לתם. מוס׳ ממות ב. דיף לתם. מוס׳ ממות ב. דיף למות מוס׳ נמות ב. דיף לתם. מוס׳ נמות ב. דיף לתם. מוס׳ נמות ב. דיף לתם. בההוא קרא, אבל כרת יש בה וכו׳ ולא ירכו פי יו הלי ושי ניונו באיכא בין כרת לשה דוען נכרת היינו דאיכא בין כרת לשה בהונו אלא לריב"א שאמום הוכי והלחשום אוחים מאם בובי אותום (בתות בההוא קרא, לרבי"א שאמום הוכי וה לויי ניתום בידי שמים, אל לרבי"א שאמום הוכי וה לויי ניתום בידה לתם בההוא לרבי"א שאמר בהוכי וה לישה לבל כרת הוא הוור מוסי ממות ב. דיי שמה הובי ולה להשיי שלמום בי הובי ולה להב"ח מ עום ימנות כ. ד"ה משת. מוזה יש היותי מה היא היא של היים בין היא היא של משת. היא של משת. מוזה היים של משת בין הי מוס׳ ימנות כ. ד"ה משת. מוזה דכתה בההוא קרא, אבל כרת יש בה זכרי ולא יתכן פי זה לרש"י שאומר [הכא] דכל כרת היא ודעו נכרת דיינו דאיכא בין כרת למיתה בירוש בירוש בירוש דכרת בן נ׳ וכו׳ ומיתה היא בס׳. מוס׳ ימנות כ. ד"ה משת. אלא בעריות דכתיב בהו ערירי, וחילוק יש בין מיתה לכרת כדאמר בירוש׳ דכרת בן נ׳ וכו׳ ומיתה היא בס׳. מוס׳ ימנות כ. ד"ה משת.